

Találomra

Egy (újra)induló sorozat elé

Éppen nyolc éve született az ötlet, hogy egyesületi lapunkban hónapról hónapra bemutatom egy véletlenszerűen kiválasztott erdészet, erdőtest kerületvezető erdészét, munkáját és persze, magát a kezelt erdőt. Az akkori lapstruktúra, a szerkesztés és menedzselés gondjai, az átfutási idő nem kedveztek a rövid, telefoninterjúra alapozott műfajnak.

Az ezredvég számos olyan változást hozott életünkben – a lapunk életében is –, amelyek a szerkesztőbizottság szerint is lehetőséget teremtettek a korábbi gondolat megvalósításához.

Az interjúalany kiválasztásánál – úgy tűnik – célszerű az erdőtervi térképszelvényünkre alapozni, amely rendszerint a kerületvezető erdész felszerelése is egyben. A szelvényen rögzített erdő és a kezelője ily módon viszonylag gyorsan megtalálható. A véletlenszerű kiválasztást pedig számítógépes szakember bevonásával oldottam meg. A nyolc év előtti dossziében lapul a kézírásos üzenete:

„Szevasz, Apa! –Ez itt a nyomtatott anyag, ennyi futtatás után három évig is elég lesz. (Kreisz) Józsi”

Nos, tehát, harmincnégy hónapra való térképszelvényt sorsolt ki a számítógép. Ebből kettőt korábban már hasznosítottam, az akkor készült telefoninterjúk anyaga vár most folytatásra. Köszönet illeti az Ipoly-vidéki, a mecseki, a somogyi, az egri, a szegedi egyesületi vezetőket, kollégákat az induláshoz nyújtott gyors segítségükért.

Magyarország területe jó 150 évre elegendő témát hordoz, amennyiben minden térképszelvényen található kezelt erdő. Ha a lapunk alapításakor kezdődött volna ez a sorozat, a kényszerű szünetekkel is számolva, mostanában fejeződne be hazánk ilyen sajátos bemutatása. Ezért az eljövendő 150 év második felére maradó, a most kezdő erdészeknek, a türelmen kívül, jó egészséget és matuzsálemi életkort kívánok, a középkorúaknak és az idősebbeknek mindezek felül szerencsét a mielőbbi bemutatkozáshoz.

A találomra kiválasztott interjúalannyal folytatott beszélgetés bevezetéseként elmondok egy nemrég talált régi újsághírt: „1924. nyarán egy erős tornádó söpört át Galgaguta térségén is (Bia és Vác között tombolt) és egy vasúti szerelvényt lesodort a vágányról Acsa és Galgaguta között.”

Ezen a szélfúttá vidéken él és dolgozik Bódi Antal kerületvezető erdész. Felidézem a majdnem nyolc éve rögzített első sorokat.

A reggeli interurbán hívás délután két óra körül teremtett kapcsolatot a Berceli Erdészettel:

– Halló! Bódi Antal kerületvezető erdész vagyok.

– Üdvözlöm, Bódi úr. Apatóczy István vagyok, és az Erdészeti Lapok szerkesztőségének interjút szeretnék készíteni ömmel.

–Tessék parancsolni! Remélem, a megjelenéskor nem kell majd magyarázkodnom...

– Biztosíthatom, hogy csak az elhangzottak jelennek meg, torzítás nélkül. Mennyi idős, Bódi úr?

– 32 éves vagyok.

– Ha megengedi, tegeződbetménk!

–Természetesen, semmi akadály.

(És innen folytatom, most már a friss beszámolót, a 40 éves szakemberrel).

– Olvasod az Erdészeti Lapokat?

– Igen, rendszeresen. Tagja vagyok az Országos Erdészeti Egyesületnek.

– Szakosztályban vagy más módon be tudsz kapcsolódni az egyesületi életbe?

– Nem, csak a lapból, meg kollégáktól tájékozodom.

– A témától elválaszthatatlan, hogy Rólad is beszéljünk. Mikor és hol érettségiztél?

– 1981-ben, az egri Dobó István Gimnázium erdészeti tagozatán.

– Családi hagyomány a szakma?

– Nem, én lettem elsőként erdész.

– Mióta dolgozol a Berceli Erdészettel?

– 21 éve, és ez az első munkahelyem.

– A kollégáiddal milyen a kapcsolatotod?

– Ószintén mondhatom, hogy szinte baráti viszony alakult ki közöttünk. Ez sokszor átsegít bennünket a munkák sűrűjén, ha bárkinek gondja adódik.

– A szabadidőben mi a kedvenc elfoglaltságod?

– Húha! Talán a vadászattal kapcsolatosak... meg az olvasás.

– Hol laksz?

– Bercelen van a lakásom, itt élek a párommal.

– Kérlek, nébány szóban mutasd be a kerületedet!

– Bercel és néhány keletre és délre eső település tartozik a kerületemhez.

– Mekkora a területe?

– Valamivel több mint 1100 hektár erdőterületet foglal magába. A nagyobbakhoz tartozik, Bercel, Vanyarc, Galgaguta, Bér és Szirák településeket érinti.

– Határos-e a kerületed magántulajdonba adott erdővel?

– Igen, főképpen Galgaguta térségében.

– Milyennek tartod ezeknek az erdőknek a kezelését?

– Tudomásom szerint rendben folyik az itteni magánerdők kezelése is.

– Van-e természetvédelmi terület a kerületen belül?

– Igen, de csak néhány hektár, Bér határában. A terület az andezit-kőfolyásról nevezetes. Érdekes geológiai képződmény itt, a dombvidéken.

– Milyenek a terepadottságok?

– Nagyjából ez a vidék képez átmenetet a Gödöllői dombság és a Cserhát között, mintegy 200 m magas dombokkal.

– Most, december közepén milyen munkákat végeznek a kerületedben?

– Bercel határában 6,9 hektáron akácok tarvágás után vágástakarítás folyik, „Szedd magad!” akcióban. Itt tehát már szinte teljesen befejeződött a fahasználati munka. A Vanyarc 7/H erdőrésztben majdnem kétszer ekkora területen befejezéséhez közeledik a cseres felújítás utolsó bontóvágása. A rendkívül jó idei makktermés megfelelő biztosítéka lehet a sikeres felújításnak.

– Milyen fafajok jellemzik az állományokat?

– Meghatározó a cseresek, cseres-kocsánytalan tölgyesek aránya, valamint az akácoké. Inkább középkorú és idős erdők találhatók közöttük. A Galga és a Bér patak mentén kevés égeres is látható.

– A művelési és a fahasználati munkák mellett a vadgazdálkodás irányítása is a feladatod?

– Nem, egy vadásztársaság irányítja a vadgazdálkodást.

– Szoktál vadászni?

– Igen, mint sportvadász, egy bérkilövő vadásztársaság tagja vagyok.

– Milyen vadfajok élnek tartósan arafelén?

– Az agancsosok mellett a vaddisznó, ez utóbbi most nagyobb létszámban.

– A jó csermakktermésre alapozott felújítást nem fenyegeti-e vadkár?

– Szerencsére kiterjedt területen volt makktermés, ezért remélem, hogy nem csoportosul kis területre a vaddisznó állomány. Hát ennyit mondanék az első, szűkebb oldalú lehetőséggel nem visszaélve.

– Köszönöm az interjút, jó egészséget kívánok!

Apatóczy István